

Het lange wachten...

Vrijdag 12 oktober

Om half zes schrik ik wakker. Ik heb toch nog redelijk geslapen. Het is lekker warm in bed. Ik kruip tegen Laurens aan en geniet van de geluiden die van buiten komen. De vogels die fluiten, het geritsel van de bladeren, de vallende eikels op het dak, de trein die langs zoeft. Om 8 uur sta ik op. Onrust bekruipt me opnieuw. Ik bel mijn tante die ook borstkanker heeft gehad, om te vragen hoe het bij haar is gegaan. Maar ik kom niet uit mijn woorden, stik bijna in mijn tranen. Verdoofd zit ik in de serre te wachten tot het tijd is om naar de huisarts te gaan. Er bellen weer veel mensen. Tussen de telefoontjes door val ik van de ene huilbui in de andere. Ik bedenk dat het misschien goed is om alles wat er gebeurt vanaf het begin op te schrijven. En ik besluit op weg naar de dokter een dagboek te kopen. In de winkel krijg ik wederom een flinke huilbui. Zomaar ineens. Ik schaam me kapot en vlucht zo snel mogelijk de winkel uit.

Bij de dokter is de wachtkamer gelukkig leeg. Er zijn geen mensen die me aangapen. Als de dokter me komt halen zijn we beiden niet op ons gemak. Nadat we elkaar enkele minuten (die eeuwen lijken te duren) hebben aangestaard, vertel ik mijn verhaal. Een stortvloed van woorden die hij aanhoort zonder me te onderbreken. Waarschijnlijk is dat niet eens mogelijk. De eerste vraag die daarna bij me op komt is: 'Kan ik mijn borsten laten amputeren?' Heb ik het recht om dat te eisen? Zullen ze dat doen? Dan is het tenminste weg en komt het niet meer terug, dan ben ik er van af. Hij legt me uit dat dit ook vaak gebeurt als blijkt dat je erfelijk belast bent. Maar dat moeten ze natuurlijk eerst onderzoeken. Uiteindelijk zal het mijn beslissing zijn. Zelfs als het ziekenhuis er niet voor open staat, is het mijn beslissing. Dat stelt me gerust. Als ik geen borsten meer heb, krijg ik geen borstkanker meer. De dokter adviseert me echter om even alles te laten bezinken en de onderzoeken af te wachten. Het is nu nog te vers om zo'n beslissing te kunnen nemen. En dan een blabla verhaal over de goede nieuwe technieken en de grote kansen op genezing. Ik hoor het maar half. Ik kan nu geen positieve dingen zien. Denk alleen maar aan dood gaan. Ben ontzettend bang om dood te gaan. Ik moet nog zoveel doen, wil nog zoveel meemaken, zien... Amy die trouwt, de kleinkinderen, genieten met Laurens van de rust, ons huis...

Ik ga naar huis en voel alleen maar onrust. Als ik het aan de buurvrouw vertel heb ik het gevoel dat zij er niets van begrijpt. Ik kan niet uitleggen wat ik voel. En dan die vreselijke week in het vooruitzicht. Wachten op donderdag, op de uitslagen. Het lijkt wel of mijn hele leven bestaat uit wachten op donderdag. Ik snap niet dat alles om me heen gewoon door gaat. Ik zit alleen maar. Ik zit te kijken naar de klok en wacht tot het weer donderdag is. Vanmiddag moet ik naar de kapper. Zal ik afbellen? Nee, het is echt nodig. Maar wat als ik daar weer moet huilen? Twijfel, twijfel... Maar ik ga toch. Even afleiding. Even weg uit mijn 'rokershol'. Verder besluit ik om volgende week ook maar gewoon te werken. Dan gaat de tijd misschien wat sneller. Ik kan toch niets anders doen. En ik wil niet de hele week zitten wachten op donderdag. Weer krijg ik huilbuien. Het houdt niet op. Ik voel me leeg, rusteloos, vreemd, niet meer thuis in mijn eigen lijf.

Om half drie met dikke ogen en een rode neus van het huilen naar de kapper. Ik zie wel hoe het gaat. Verdorie, er zit nog iemand te wachten. Ik doe net of er niets aan de hand is. Tot de kapper vraagt hoe het met me gaat, lukt dat aardig. Ik zeg 'goed' en barst vervolgens in snikken uit. Ze schrikken van mijn reactie en snikkend gooi ik al mijn ellende er weer uit. Dat ze maar denken wat ze willen. Ik voel me klote! Maar ze reageren heel lief en leven met me mee. Het lucht in ieder geval enorm op. Met een 'nieuw' hoofd verlaat ik twee uur later de kapsalon. Het

heeft me ondanks alles toch goed gedaan. Laurens is inmiddels al thuis en heeft het eten klaar. Ik heb helemaal geen trek maar probeer toch iets naar binnen te krijgen. Ik heb bijna de hele dag gehuild en voel me net een dweil. Na het eten besluit ik om in mijn dagboek te beginnen. Ik zie de afgelopen dagen nog haarscherp voor me. Alsof ik alles fotografisch heb vastgelegd. En dan plotseling staat onze zoon Nick in de serre. Verrassing! Heerlijk. Weer krijg ik een onbedaarlijke huilbui, maar ik ben zielsgelukkig dat hij er is. Nu hij zo ver weg woont zien we elkaar veel te weinig. Lekker, het hele gezin bij elkaar. Dat heb ik keihard nodig nu. Vanavond ga ik samen met mijn jongens naar de repetitie van de fanfare. Even weg. Even afleiding. Even met z'n drietjes lachen, als vroeger!

Zaterdag 13 oktober

Na een toch nog gezellig avond heb ik redelijk geslapen. Ik voel me veel beter nu iedereen er is. En schrijven lucht enorm op. Net of alles in je hoofd verdwijnt als het eenmaal op papier staat. Vanmiddag komt Peter, een goede vriend van de vrijwilligers en mijn lieve hulpje Jacqueline. Samen met haar krijg ik een enorme huilbui. Dat doet goed. Verder krijg ik vandaag allemaal lieve kaartjes en telefoontjes. Een warm gevoel krijg ik er van. Terwijl ik echt de hele dag door loop te bibberen. Om 16.00 uur valt de vriendin van Nick binnen. Het is heel fijn om haar na zo'n lange tijd weer te zien. Het is een lieverd, heel bezorgd. Als na het avondeten weer iedereen naar huis is bekruipt me weer dat gevoel van onbehagen. Ik wil weg, het liefste weg uit mijn eigen lijf. Ik ben moe, doodmoe, maar bang om naar bed te gaan. Weg! Alles even vergeten. Gewoon weg. Laurens en ik besluiten om samen nog even naar een bluesbandje in de dorpskroeg te gaan luisteren. Heerlijk. Met muziek vergeet ik alles. Om half twee kruip ik doodmoe in bed. Weer een dag om.

Zondag 14 oktober

Om kwart over 8 gaat de telefoon. Mijn vriendin en haar man zingen uit volle borst 'Lang zal ze leven'. Ik ben jarig, ik word vandaag 47! Hoe ironisch. Ik, een herfstkind, geboren in oktober, krijg borstkanker in de 'Maand van borstkanker'. Mijn maand! Jarig, maar dat voelt niet zo. Ik moet toch lachen om de twee die in alle vroegte voor mij zingen. Na de felicitaties val ik weer in slaap en schrik pas om 11 uur wakker. Ik begin met huilen en voel dat ik een slechte dag heb. Gelukkig is al het bezoek afgebeld. Laurens heeft een lekker eitje voor me gekookt dat ik met smaak op eet. Daar had ik nou echt zin in. Onze Dane en zijn vriendin komen wel vandaag en dat voelt goed. Ik heb alleen maar behoefte aan mensen die me na zijn. Verder wil ik niemand zien.

Als we 's middags lekker rustig met z'n allen in de kamer zitten, zie ik dat er veel mensen achterom komen. Familie met een hele zwerm kinderen! Afschuwelijk! Drukke kinderen. Ik ben heel boos, kan absoluut niet doen alsof ik blij ben. Ik heb extra iedereen af laten bellen. Waarom respecteren ze die wens niet. Ik ben toch nog baas over mijn eigen leven. Ik denk erover om gewoon te vertrekken en ze te laten zitten. Hier heb ik geen zin in. Een vriendin komt Ana, onze 'pleegdochter' thuisbrengen en ziet aan mijn gezicht dat het niet goed zit. Samen worden we even heel emotioneel. Ze heeft zelf al zoveel meegemaakt. Gelukkig zorgen Dane en zijn vriendin voor de koffie. Ik doe niets. Zit me alleen te ergeren aan ongewenst bezoek. Mijn broers komen ook nog met aanhang. Vreemd genoeg voel ik me heel goed bij de vriendin van mijn broer Paul. Ik ken haar nog maar net, maar het voelt toch vertrouwd. Ook Leny arriveert en die is meer dan welkom. Die snapt tenminste wat ik denk en voel. Om kwart over drie vertrekken de meesten (gelukkig!) en komt mijn vriendin Hanneke met haar man. Hun dochter heeft kortgeleden lymfklierkanker gehad. Gevoelsmatig was ik daar heel erg bij betrokken. Met hun andere dochter Marieke heb ik in die tijd leuke uitstapjes gemaakt om even op andere gedachten te komen. Een briefje van Marieke voor mij, doet ons allemaal huilen. Zo lief, zo emotioneel. Met alleen nog

maar Leny en Hanneke om me heen, voel ik me eindelijk op mijn gemak. We praten over onze wederzijdse ervaringen met kanker. Het is voor ons allemaal bevrijdend. Ik blijf het echter koud hebben, blijf bibberen. Tussen de gesprekken door huil ik zonder er bij na te denken. Donderdag, was het maar donderdag...

De avond is lekker rustig, met Laurens op de bank. Lekker warm tegen hem aan, even alles vergeten.

Maandag 15 oktober

Vandaag moet ik naar 'mijn mevrouw'. Vrijwilligerswerk. Ik heb haar nu al 7 maanden begeleid en het contact is heel intens geworden. Ze is terminaal, moet dus sterven, maar kan het leven niet loslaten. Ik heb hele fijne herinneringen aan de tijd met haar. Ze is nu sterk achteruit aan het gaan en zal waarschijnlijk het einde van de maand niet halen. Misschien is dit de laatste keer dat ik bij haar ben. Ik weet niet of ik het haar zal vertellen. Als ik binnenloop bij haar, vertel ik het tegen haar dochter. Die begint te huilen. Ik hou me goed maar voel me klote... Ik had het zo graag af willen maken hier bij haar. Haar willen begeleiden tot het einde maar kan dat nu zelf even niet aan. Ik besluit om een brief te schrijven, terwijl ze slaapt. Als ze wakker wordt lezen we samen de brief. Heel emotioneel. We praten over kanker, onmacht, afscheid nemen. We staan heel dicht bij elkaar. Ik zal haar vreselijk missen. Het afscheid is emotioneel waarbij ik haar beloof nog eens op bezoek te komen. Dan ga ik naar huis, even bijtanken. Ik ben moe en heb honger. Toch krijg ik nauwelijks iets naar binnen. Met de post heb ik een lieve kaart gekregen van een vriendin en een dikke envelop van de vriendin van Nick. Ze heeft me een heel pakket toegestuurd. Levensthee en informatie over Bruno Groning, een gebedsgenezer. De informatie van Bruno trekt me wel aan. Hij doet het uit naam van God, kosteloos! Veel gezinnen. Dat is voor mij alleen mogelijk door God, dus wie weet is zo'n bijeenkomst precies wat ik nodig heb.

Na het eten ga ik lekker in de douche. Mijn borst doet pijn. Ik heb een grote blaas gekregen op de plek waar de pleister zat. De harde straal van de douche doet pijn. Maar ik knap er wel van op. Nu nog even een kop 'levensthee'. De avond duurt lang. Ik overdenk de dagen die ik nog moet wachten tot donderdag. Dinsdag én woensdag!

Dinsdag 16 oktober

Ik heb heel slecht geslapen. Heel onrustig. Veel dromen en steeds wakker worden. Om 8 uur sta ik op. Deze ochtend komen er een paar vrienden op bezoek. Dat doet goed. Even rustig bijkletsen. Om half een heb ik afgesproken met mijn moeder. Om hét te vertellen... Natuurlijk wist ze het al. Ik kan ook niemand meer vertrouwen. De familie had haar al ingelicht ondanks mijn verzoek dat niet te doen. Ze reageerde zoals verwacht. Geschrokken om vervolgens weer over te gaan naar haar eigen kwaaltjes. Heel moeilijk voor mij om daar mee om te gaan. Zeker nu.

Als ik weer thuis ben, blijft de telefoon maar rinkelen. Gek word ik ervan. Ik wil niet meer vertellen, duizend keer hetzelfde verhaal. Ik wil geen bezoek, geen telefoon. Ik wil rust, alleen maar rust. Het blijft maar door gaan. Mijn vriendin Hanneke gebeld om te vragen hoe zij daar toen mee omgingen. Ik krijg een goede tip. Eén contactpersoon benoemen die alle informatie via de mail krijgt en die dan de rest kan informeren. Een goed idee. Nu nog uitvoeren.

Vanavond ontvang ik een telefoontje van de Bruno Groning Stichting. Ik word uitgenodigd voor een bijeenkomst. Er zal tijdens die bijeenkomst een film worden gedraaid over Bruno's leven en werken. Ik hoop dat Laurens mee wil gaan. Het is heel belangrijk voor mij en ik heb niets te verliezen.

Woensdag 17 oktober

Vandaag ben ik alleen maar moe geweest. Vanmiddag heb ik zelfs een paar uur in bed gelegen. Nog één nacht slapen en dan kan ik naar het ziekenhuis. Eindelijk!